

De Rode Koningin

Juan Gómez-Jurado

De Rode Koningin

Amateurdetective Antonia Scott
heeft de politie al talloze keren bijgestaan.
Maar hun volgende zaak zou haar fataal kunnen worden.

ISBN 978-90-225-9347-9

ISBN 978-94-023-1707-7 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Reina Roja*

Vertaling: Jos Kockelkoren

Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Omslagbeeld: © Arcangel Images

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 Juan Gómez-Jurado

© 2021 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Babs

Een interruptie

Antonia Scott mag van zichzelf maar drie minuten per dag aan zelfmoord denken.

Voor andere personen kunnen drie minuten een minuscule hoeveelheid tijd zijn.

Voor Antonia niet. We zouden kunnen zeggen dat haar hoofd veel pk onder de kap heeft, maar Antonia's brein is niet zoals de motor van een sportwagen. We zouden kunnen zeggen dat ze veel verwerkingscycli kan uitvoeren, maar Antonia's verstand is niet zoals een computer.

De geest van Antonia Scott is meer zoals een jungle, een jungle met een heleboel apen die razendsnel van liaan naar liaan springend dingen afvoeren. Veel dingen en veel apen, die hun tanden tonen wanneer ze elkaar kruisen in de lucht.

Daarom is Antonia – zittend op de grond, met haar ogen gesloten, haar voeten bloot en haar benen over elkaar – in staat om binnen drie minuten:

- de snelheid te berekenen waarmee haar lichaam de grond zou raken als ze uit het raam voor haar zou springen;
- uit te rekenen hoeveel milligram propofol nodig is voor een eeuwige slaap;
- in te schatten hoelang en bij welke temperatuur ze in een ijskoud meer zou moeten liggen voordat onderkoeling haar hartslag onmogelijk zou maken.

Ze bedenkt hoe ze een gecontroleerd middel als propofol kan bemachtigen (door een verpleger om te kopen) en hoe ze te weten kan komen waar in deze tijd van het jaar het dichtstbijzijnde ijskoude meer is (Laguna Negra, Soria). Aan naar beneden springen vanuit haar appartement denkt ze liever niet, want het raam is nogal smal en ze vermoedt dat het walgelijke eten dat ze in het restaurant van het ziekenhuis serveren rechtstreeks naar haar heupen gaat.

De drie minuten waarin Antonia nadenkt over hoe ze zichzelf kan doden zijn haar drie minuten.

Die zijn heilig.

Die houden haar op de been.

Daarom bevalt het haar absoluut niet wanneer drie verdiepingen lager onbekende voetstappen haar ritueel onderbreken.

Het is niemand van haar burens, dan zou ze de manier van de trap op lopen herkennen. En het is ook geen bezorger, die komen niet op zondag.

Wie het ook is, Antonia weet zeker dat hij voor haar komt.

En dat bevalt haar nog minder.

DEEL 1

JON

*‘Nou, in ons land,’ zei Alice, een beetje nahijgend,
‘bereik je gewoonlijk een andere plaats – als je
lange tijd heel hard holt zoals wij hebben gedaan.’*

*‘Wat een langzaam land!’ zei de Koningin.
‘Want hier moet je je benen uit je lijf rennen
om op dezelfde plaats te blijven, snap je.
Als je ergens anders wilt komen,
moet je minstens twee keer zo hard hollen.’*

Lewis Carroll,
Alice in Wonderland

Een opdracht

Jon Gutiérrez houdt niet van trappen.

Dat is niet zozeer een kwestie van esthetiek. Deze treden zijn weliswaar oud (het gebouw is van 1901, zag hij toen hij naar binnen ging), ze kraken en zijn in het midden verzakt na honderdnegentien jaar gebruik, maar ze zijn stevig, goed onderhouden en netjes gevernist.

Er is weinig licht en de peertjes van 30 watt aan het plafond maken het enkel donkerder. Naarmate hij hoger klimt, ontsnappen vanonder de deuren buitenlandse stemmen, exotische geuren en vreemde muzieklanken uit hem onbekende instrumenten.

We bevinden ons per slot van rekening in Lavapiés, het is zondagavond en bijna etenstijd.

Ook dit is niet wat Jon zo vervelend vindt aan trappen, want Jon is gewend om het hoofd te bieden aan dingen uit de vorige eeuw (hij woont bij zijn moeder), aan donkere plekken (hij is homo) en aan buitenlandse medeburgers met dubieuze inkomsten in een twijfelachtige omgeving (hij is politie-inspecteur).

De reden dat Jon Gutiérrez trappen vervloekt, is dat hij ze op moet klimmen.

Verdomde ouwe rotgebouwen, denkt Jon. Nergens plek om liften te installeren. In Bilbao zie je zoiets niet.

Niet dat Jon dik is. Althans, niet zo dik dat het de commissaris opvalt. Inspecteur Gutiérrez heeft een borstkas in de vorm van een ton en twee bijpassende armen. Daaronder, hoewel dat niet is te zien, heeft hij de spieren van een *harrijasotzaile*, een Baskische steentiller. Zijn persoonlijke record is een gewicht van maar liefst tweehonderddrieënnegentig kilo, en dat zonder veel training, uit pure liefdeheerij. Door op zaterdagochtend stenen op te tillen. Zodat zijn collega's hem niet piepelen omdat hij een flikker is. Omdat Bilbao nu eenmaal Bilbao is en smerissen nu eenmaal smerissen, en velen van hen een mentaliteit hebben die nog antieker is

dan deze verdomde honderdjarige trappen die Jon met zo veel moeite beklimt.

Nee, Jon is niet zo dik dat zijn chef hem erom kan berispen, en bovendien heeft de commissaris betere gronden om hem de mantel uit te vegen. Om hem de mantel uit te vegen en hem het korps uit te smijten. Feitelijk is Jon officieel geschorst zonder doorbetaling van loon.

Zo dik is hij niet, maar zijn tonvormige borstkas steekt uit boven twee benen die, verhoudingsgewijs, op tandenstokers lijken. Dus niemand bij zijn volle verstand zou Jon een lenig type noemen.

Op driehoog stuit Jon op een geweldige ontdekking van onze voorouders: een zitje. Het is een eenvoudige plank in de vorm van een kwartcirkel, in een hoek op de overloop gespijkerd. Voor Jon lijkt het wel het paradijs en hij ploft erop neer. Om op adem te komen, om zich voor te bereiden op een ontmoeting waar hij helemaal geen zin in heeft en om na te denken over hoe het in godsnaam mogelijk is dat zijn leven zo snel naar de verdommenis heeft kunnen gaan.

In wat voor puinhoop ben ik beland, denkt hij.

Een flashback

‘... een klotepuinhoop, inspecteur Gutiérrez,’ maakt de commissaris zijn zin af. Zijn gezicht is zo rood als een kreeft en hij ademt als een snelkookpan.

We bevinden ons in Bilbao, op het bureau van de Policía Nacional in de Calle Gordóniz, de dag voordat Jon geconfronteerd wordt met zes trappen in de wijk Lavapiés in Madrid. Op dit moment wordt hij geconfronteerd met vergrijpen als valsheid in geschrifte, geknoei met bewijsmateriaal, tegenwerking van justitie en schending van de beroepscode. En met een celstraf van vier tot zes jaar.

‘Als de officier van justitie pissig is kan hij zomaar tien jaar eisen. En de rechter zal die maar wat graag opleggen. Omdat niemand iets moet hebben van corrupte politiemensen,’ zegt de commissaris en hij slaat met zijn vuist op de stalen tafel. Ze bevinden zich in de verhoorkamer, een ruimte die niemand graag als eregast betreedt. Inspecteur Gutiérrez ontvangt het premiepakket: de verwarming afgesteld op de comfortstand tussen verstikkende hitte en dood door verstikking, de felle lampen, de lege maar wel in het zicht staande karaf.

‘Ik ben niet corrupt,’ zegt Jon, terwijl hij de verleiding weerstaat om zijn stropdas wat lossier te trekken. ‘Ik heb nog nooit een cent in eigen zak gestoken.’

‘Alsof dat wat uitmaakt. Waar was je verdomme met je gedachten?’

Jon was met zijn gedachten bij Desiree Gómez, alias la Desi, alias de Stralende. Desi telt negentien beroerde lentes en leeft al drie jaar op straat. Waar ze tippelt, slaapt en spuit. Niets wat Jon niet al eerder heeft gezien. Maar sommige van die meisjes gaan je aan het hart zonder dat je weet waarom, en plotseling zit je midden in een liedje van Joaquín Sabina, ‘Muñequita de salón, tanguita de serpiente’. Niets serieus. Een glimlach, een uitnodiging om iets te drinken in een café, om zes uur maar nooit ’s ochtends. En plotseling vind je het erg dat haar pooier haar een

pak slaag geeft. En je praat eens met haar pooier, om te zien of hij ermee ophoudt. Maar haar pooier houdt er niet mee op, want in zijn hersenpan ontbreken net zo veel stukjes als in zijn gebit. Ze komt bij je uithuilen, en jij begint langzaam te koken. En voordat je het goed en wel beseft, heb je driehonderdvijfenzeventig gram heroïne in zijn auto gelegd. Precies genoeg om hem zes tot negen jaar op te laten bergen.

‘Ik was nergens met mijn gedachten,’ antwoordt Jon.

De commissaris brengt zijn hand naar zijn gezicht en wrijft erover alsof hij zijn uitdrukking van ongeloof wil wegvegen. Wat niet lukt.

‘Kom nou, Gutiérrez, als je haar nu nog neukte. Maar jij valt niet op vrouwen, hè? Of eet je tegenwoordig van twee walletjes?’

Jon schudt zijn hoofd.

‘Op zich was je plan zo slecht nog niet,’ zegt de commissaris. ‘Dat stuk vuil van de straat halen was een geweldig idee. Driehonderdvijfenzeventig gram heroïne, direct de gevangenis in. Geen verzachtende omstandigheden of andere verhalen. Geen lastige procedures.’

Het plan was geweldig. Probleem was alleen dat het hem zo goed leek dat hij het in een opwelling aan Desi vertelde. Zodat ze wist dat dit blauwe oog, deze bloeduitstortingen en die gebroken rib de laatste zouden zijn. Maar Desi, zachtgekookt ei als ze is, kreeg medelijden met haar arme pooier. En vertelde het hem. Waarop de pooier haar naar een straathoek dirigeerde, uit het zicht maar wel zo dat ze opnamen kon maken met haar telefoon. Het filmpje verkochten ze de dag na de arrestatie van de pooier vanwege handel in verdovende middelen voor driehonderd euro, een habbekrats dus, aan televisiezender laSexta. Daarna liep het gierend uit de hand. Voorpaginanieuws in alle kranten en vertoning van het filmpje in alle tv-journaals.

‘Ik wist niet dat ze me aan het filmen waren, commissaris,’ zegt Jon beschaamd. Hij krabt in zijn rossige krullen, woelt door zijn volle, grijzende baard.

En denkt terug.

Desi had allesbehalve een vaste hand en ze kon absoluut niet focussen, maar wat ze filmde was voldoende. En haar poppengezicht kwam heel mooi uit in de studio’s. Alsof ze een Oscar ambieerde, zo overtuigend vertolkte ze haar rol als verloofde van een ten onrechte door de politie beschuldigde man. In de middag- en avondprogramma’s toonden ze haar pooier niet zoals hij er normaal uitzag, in zijn onderhemd en met bruine tanden. Nee, ze lieten een foto van tien jaar daarvoor zien, toen hij nog niet eens zijn eerste communie had gedaan. Een van het

goede pad afgedwaalde arme stakker, de maatschappij heeft schuld, en meer van dat soort gelul.

‘Je hebt de reputatie van ons korps door het slijk gehaald, Gutiérrez. Je moet wel achterlijk zijn. Achterlijk en naïef. Had je echt niet in de smiezen wat er gebeurde?’

Jon schudt voor de tweede keer zijn hoofd.

Hij kwam erachter doordat hij een razendsnel via WhatsApp verspreid filmpje onder ogen kreeg. In nog geen twee uur tijd was het door het hele land gegaan. Jon had zich onmiddellijk op het bureau gemeld, waar de openbare aanklager al om zijn hoofd schreeuwde, met zijn testikels als garnering.

‘Het spijt me, commissaris.’

‘Het zal je nog meer gaan spijten.’

De commissaris staat zuchtend op en verlaat briesend van hypocriete verontwaardiging de kamer. Alsof hijzelf nooit bewijzen had vervalst, nooit de grenzen van het wetboek van strafrecht had opgerekt of hier en daar een valletje had uitgezet. Hij was alleen niet zo dom geweest om zich te laten betrappen.

Ze geven Jon de tijd om in zijn eigen sop gaar te koken. Ze hebben hem zijn horloge en mobiel afgenomen, standaardmethode om hem elk benul van tijd te laten verliezen. De rest van zijn persoonlijke bezittingen zit in een envelop. Zonder iets om zich mee bezig te houden, gaan de uren tergend traag voorbij, zodat hij alle tijd heeft om zichzelf te pijnigen met de vraag hoe hij zo stom heeft kunnen zijn. Nu de publieke opinie hem heeft veroordeeld, blijft alleen de vraag over hoeveel jaar hij mag gaan brommen in de gevangenis in Basauri. Een plek waar een paar vrienden met gebalde vuisten zullen staan te popelen om – drie tegen een – de smeris te grazen te nemen die hen daar heeft ondergebracht. Of misschien sturen ze hem verder weg om hem te beschermen, naar een of andere plek waar zijn *amatxo* hem niet kan komen bezoeken. En waar ze hem dus ook niet een schaal met haar befaamde zondagse *cocochas* kan brengen. Negen jaar, vijftig zondagen per jaar, er wachten hem vierhonderdvijftig zondagen zonder *cocochas*. Ruwweg. Dat lijkt hem streng gestraft. En zijn *amatxo* is al op leeftijd. Want ze kreeg hem op haar zevenentwintigste, bijna ongerept nog, zoals het hoort. En nu is hij drieënveertig en zij zeventig. Tegen de tijd dat Jon vrijkomt zal er geen *amatxo* meer zijn om *cocochas* voor hem te bereiden. Als ze zich al niet doodschrikt van het nieuws. Die van 2B zal het haar al wel hebben verteld, die gierige heks met haar gespleten tong en haar eeuwige gezeik over haar geraniums.

Er gaan vijf uur voorbij, maar voor Jon voelt het alsof het er vijftig zijn. Hij heeft nooit goed kunnen stilzitten, zodat een toekomst achter de tralies hem onmogelijk lijkt. Aan zelfmoord denkt hij niet, want Jon vindt leven het belangrijkste wat er is en hij is een verstokte optimist. Zo iemand waar God onbedaarlijk om moet lachen wanneer hij een berg bakstenen op hem laat neerdalen. Maar desondanks kan Jon niets bedenken waardoor hij zou kunnen loskomen uit de strop die hij zelf om zijn nek heeft gelegd.

In deze donkere gedachten is Jon verzonken als de deur opengaat. Hij verwacht de commissaris opnieuw te zien, maar in plaats daarvan staat er een lange magere man. Veertiger, donker, terugtrekkend haar, zorgvuldig bijgeknipte snor en poppenogen, die eerder geschilderd lijken dan echt. Gekreukt pak. Koffertje. Duur.

Hij glimlacht. Slecht teken.

‘Bent u de aanklager?’ vraagt Jon verbaasd.

Hij heeft hem nooit eerder gezien, maar toch lijkt de onbekende zich hier thuis te voelen. Hij pakt een van de stalen stoelen, die een piepend geluid aan het beton ontlokt, en neemt plaats aan de andere kant van de tafel, zonder op te houden met glimlachen. Hij haalt wat papieren uit zijn koffertje en bestudeert ze alsof Jon niet op minder dan een meter van hem vandaan zat.

‘Ik vroeg of u de aanklager bent,’ dringt Jon aan.

‘Hm... nee. Ik ben niet de aanklager.’

‘Een advocaat, dan?’

De onbekende slaakt een zucht, iets tussen beledigd en geamuseerd in.

‘Advocaat. Nee, ik ben geen advocaat. U mag me Mentor noemen.’

‘Mentor? Is dat uw voornaam of achternaam?’

De onbekende blijft zonder op te kijken de papieren bestuderen.

‘U bevindt zich in een tamelijk netelige situatie, inspecteur Gutiérrez. Om te beginnen bent u geschorst zonder doorbetaling van loon. En u hebt een aantal aanklachten op uw bord liggen. Maar nu komt het goede nieuws.’

‘Hebt u een toverstokje om ze te laten verdwijnen?’

‘Iets in die trant. U maakt meer dan twintig jaar deel uit van het korps en u hebt flink wat arrestaties op uw naam staan. Een aantal klachten over insubordinatie. Weinig verdraagzaam tegenover gezag. U kiest graag de kortste weg.’

‘Het is niet altijd mogelijk de letter van de wet strikt na te leven.’

Mentor bergt de papieren langzaam weer op in zijn koffertje.

‘Kijkt u graag naar voetbal, inspecteur?’

Jon haalt zijn schouders op.

‘Af en toe een wedstrijd van Athletic.’

Zomaar. Omdat Athletic nu eenmaal Athletic is.

‘Hebt u wel eens een Italiaans team zien spelen? De Italianen hebben een stelregel: *Nessuno ricorda il secondo*. Het maakt hun weinig uit hoe ze winnen, als ze maar winnen. Een penalty versieren is geen schande. Iemand een doodschop verkopen maakt deel uit van het spel. Een wijze noemde die filosofie ooit *mierdismo*.’

‘Welke wijze?’

Nu is het Mentor die zijn schouders ophaalt.

‘U bent een *mierdista*, zoals uw laatste huzarenstukje met de kofferbak van die souteneur bewijst. Maar het is natuurlijk niet de bedoeling dat de scheidsrechter het ziet, inspecteur Gutiérrez. En nog minder dat de herhaling op sociale media terechtkomt met de hashtag #PolitieDictatuur.’

‘Hooft u eens, Mentor, of hoe u ook heet,’ zegt Jon en hij legt zijn enorme armen op tafel. ‘Ik ben moe. Mijn carrière is naar de haaien en mijn moeder is waarschijnlijk gek van bezorgdheid omdat ik niet thuis ben komen eten en haar nog niet heb kunnen waarschuwen dat ik een paar jaar achter de tralies verdwijn. Dus kom ter zake of sodemieter op.’

‘Ik ga u een voorstel doen. U doet iets wat ik wil, en ik verlos u uit... hoe noemde uw chef het ook alweer? Deze klotepuinhoop.’

‘Gaat u met het Openbaar Ministerie praten? En met de media? Maak dat de kat wijs. Ik ben niet van gisteren, hoor.’

‘Ik begrijp dat het moeilijk voor u is om naar een onbekende te luisteren. U hebt vast een beter iemand op wie u een beroep kunt doen.’

Jon heeft geen beter iemand op wie hij een beroep kan doen. Geen beter en geen slechter iemand. Hij is al vijf uur bezig zich dat te realiseren.

Hij geeft zich over.

‘Wat wilt u?’

‘Wat ik wil, inspecteur Gutiérrez, is dat u een oude vriendin van me leert kennen. En dat u haar mee uit dansen neemt.’

Jon barst uit in een schaterlach waarin geen greintje vrolijkheid schuilt.

‘Ik vrees dat ze u slecht hebben geïnformeerd over mijn liefhebberijen. Ik denk niet dat uw vriendin met mij wil dansen.’

Mentor glimlacht opnieuw. Een glimlach van oor tot oor, nog veront-rustender dan de eerste.

‘Vanzelfsprekend niet, inspecteur. Sterker nog: daar reken ik op.’

Een dans

En dus beklimt Jon Gutiérrez het laatste deel van de trap van Calle Melancolía nummer 7 (in Lavapiés, Madrid) in een behoorlijk slecht humeur. De commissaris wilde ook geen uitleg geven toen Jon hem naar Mentor vroeg: ‘Waar komt hij verdomme ineens vandaan? Van de CNI? Binnenlandse Zaken? De Wrekers?’

‘Doe wat hij zegt en stel geen vragen.’

Jon is nog steeds geschorst zonder doorbetaling van loon, hoewel de aanklachten zijn verdaagd. En het filmpje waarin je hem de heroïne in de auto van de pooier ziet leggen is als door een wonder uit de media verdwenen.

Precies wat Mentor had beloofd als hij zijn merkwaaardige voorstel zou accepteren.

Op sociale media is het nog wel een thema, maar dat kan Jon weinig schelen. Het is een kwestie van tijd voordat de hyena’s van Twitter een ander lijk vinden om tot op het bot af te knagen.

Toch is de ademhaling van inspecteur Gutiérrez onrustig en krimpt zijn hart ineen. En dat komt niet alleen door de trap. Want het is niet voldoende voor Mentor dat Jon kennismaakt met zijn ‘vriendin’ Antonia Scott. Hij heeft ook nog iets anders geëist in ruil voor zijn hulp. En hoe weinig Mentor ook heeft uitgelegd, dat tweede gedeelte zal het moeilijkste worden.

Als hij de bovenste verdieping bereikt, is de deur van het appartement het eerste wat hij ziet.

Groen. Stokoud. Afgebladderd.

Open. Wagenwijd.

‘Hallo?’

Verbaasd betreedt hij het appartement. De hal is kaal. Niet één meubelstuk, geen kapstok, geen trieste asbak met een kortingskaartje van de Carrefour. Niets, behalve een stapel leeggeschraapte tupperwaredoosjes.

Ze ruiken naar curry, couscous en zes of zeven andere landen. Dezelfde geuren die uit de appartementen kwamen die Jon tijdens zijn klim naar boven is gepasseerd.

Aan de andere kant van de hal bevindt zich een net zo kale gang. Geen schilderijen, geen kasten. Twee deuren aan de ene kant, een aan de andere, nog een aan het eind. Allemaal open.

De eerste leidt naar een badkamer. Jon kijkt naar binnen en ziet een tandenborstel, een tube Colgate met aardbeiensmaak, een zeeptablet. Een fles badzeep in de douche. Een half dozijn potjes met anticellulitis crème.

Nee maar, ze gelooft in wonderen, denkt Jon.

Rechts alleen een slaapkamer. Leeg. In de inbouwkast, open, ontwaart hij een paar hangertjes. Bijna allemaal leeg.

John vraagt zich af wie zo kan leven, met maar een handvol spullen. Hij bedenkt dat ze misschien is verhuisd. Hij vreest te laat te zijn.

Iets verderop, links, een minuscule keuken. Borden in de gootsteen. Het aanrecht is een oceaan van wit Silestone. Een vuile dessertlepel heeft halverwege de reis naar de gootsteen schipbreuk geleden.

Aan het eind van de gang, de huiskamer. Schuin aflopend plafond. Niet-gepleisterde bakstenen muren, donkere houten balken. Flauw licht glipt naar binnen door twee onderling verbonden dakramen. En door een venster.

Buiten gaat de zon onder.

Binnen zit Antonia Scott in het midden van de kamer in de lotushouding op de grond. Ergens in de dertig. Gekleed in een zwarte broek en een wit shirt. Blote voeten. Tegenover haar ligt een iPad, een lange kabel zorgt voor stroom.

‘Je hebt me geïnterrupteerd,’ zegt Antonia. Ze draait haar iPad om, met het scherm naar de versleten parketvloer. ‘Dat is erg onbeleefd.’

Jon is zo iemand die meteen in de tegenaanval gaat als hij geïrriteerd raakt. Uit voorzorg. Voor de sport. Uit geprikkeldheid.

‘Laat je altijd je deur openstaan? Weet je wel in wat voor buurt je woont? En als ik nu eens een psychopathische verkrachter was?’

Antonia knippert met haar ogen. Verbluft. Ze kan niet zo goed omgaan met sarcasme.

‘Jij bent geen psychopathische verkrachter. Je bent een politiemann. Baskisch.’

‘Van dat Baskisch staat Jon niet met zijn oren te klapperen, zijn accent laat geen ruimte voor twijfel. Maar dat ze meteen doorheeft dat hij een juut is, verbaast hem. Normaal stinken smerissen naar smeris. Jon, die

geen huur hoeft te betalen en zijn hele salaris uitgeeft aan kleding, lijkt eerder op een marketingdirecteur, met zijn driedelig zuiverwollen maatpak en zijn Italiaanse schoenen.

‘Hoe weet je dat ik een politieman ben?’ vraagt Jon, leunend in de deuropening.

Antonia wijst naar de linkerkant van zijn jasje. Ondanks de moeite die zijn kleermaker heeft gedaan om de bult van het wapen te camoufleren, is dat toch niet helemaal gelukt. En zijn eetgewoontes hebben ook niet meegeholpen.

‘Ik ben inspecteur Gutiérrez,’ geeft Jon toe. Hij twijfelt of hij haar de hand zal schudden, maar bedwingt zich net op tijd. Ze hebben hem gewaarschuwd dat deze vrouw niet van fysiek contact houdt.

‘Mentor stuurt je,’ zegt Antonia.

Het is geen vraag.

‘Heeft hij gezegd dat ik zou komen?’

‘Nergens voor nodig. Hier komt nooit iemand.’

‘Je burens komen hier, om je eten te brengen. Ze waarderen je blijkbaar erg.’

Antonia haalt haar schouders op.

‘Ik ben de eigenaresse van het pand. Of beter gezegd: mijn man is dat. Dat eten is de huur die ze betalen.’

Jon maakt een snelle berekening. Vijf verdiepingen, drie appartementen per etage, duizend euro per appartement.

‘Wow, dan kost die couscous je een flinke duit. Hopelijk is hij wel lekker.’

‘Ik hou niet van koken,’ zegt Antonia met een glimlach.

Op dat moment beseft Jon dat ze mooi is. *Niet dat ze een schoonheid is of dat ze ons het hoofd op hol brengt.* Bij de eerste aanblik zie je niets aan het gezicht van Antonia, is het als een wit vel papier. Haar haar, donker en steil, halflang, helpt ook niet erg. Maar als ze glimlacht, licht haar gezicht op als een kerstboom. En ontdek je dat haar ogen, die bruin leken, in werkelijkheid olijfgroen zijn en dat aan weerszijden van haar mond kuiltjes verschijnen die samen met die in haar kin een volmaakte driehoek vormen.

Daarna wordt ze ernstig, en verdwijnt het effect.

‘En nu oprotten,’ zegt Antonia, terwijl ze een wegwuivend gebaar naar Jon maakt.

‘Niet voordat je hebt geluisterd naar wat ik je kwam vertellen,’ antwoordt hij.